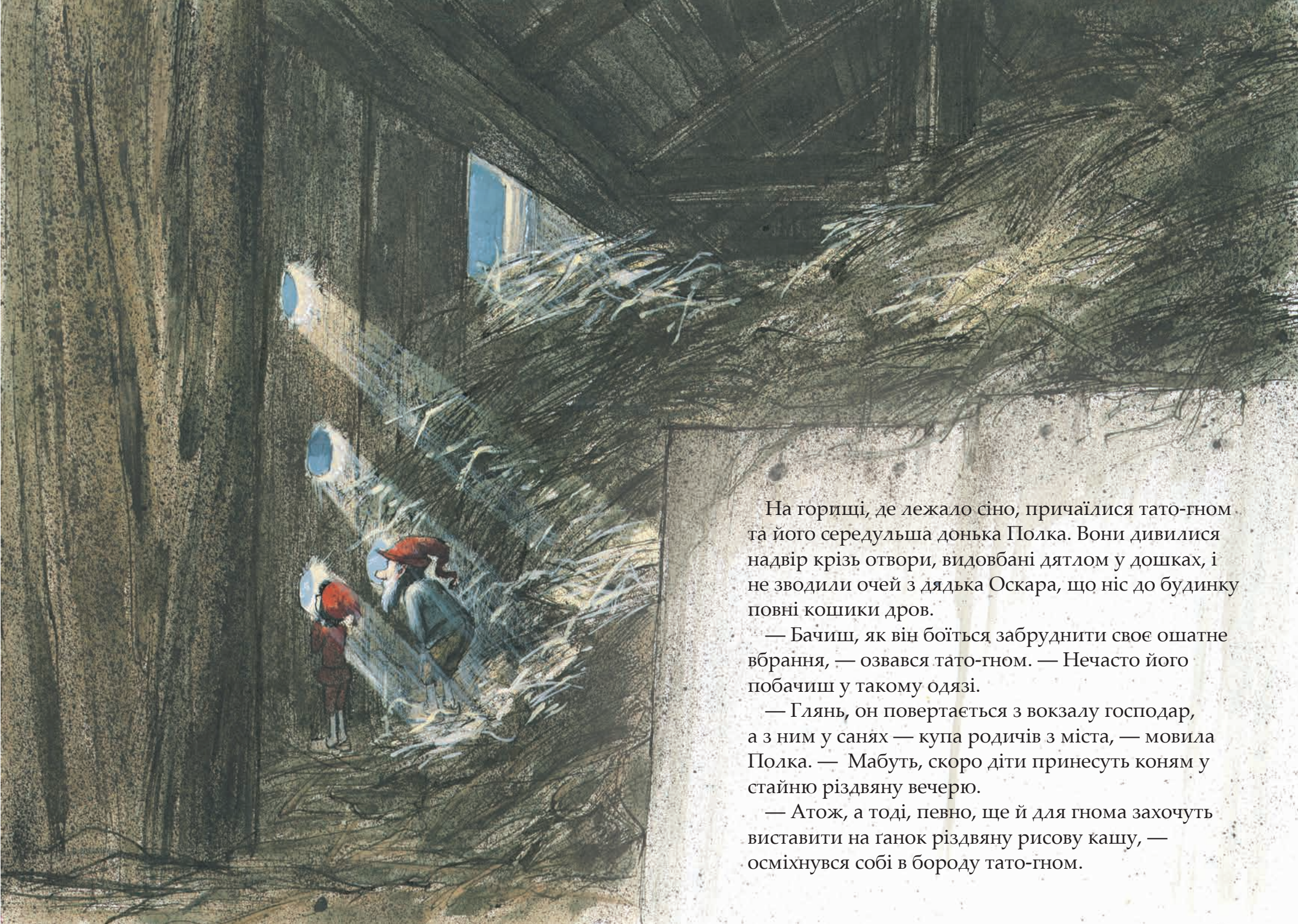

На горищі, де лежало сіно, причаїлися тато-гном та його середульша донька Полка. Вони дивилися надвір крізь отвори, видовбані дятлом у дошках, і не зводили очей з дядька Оскара, що ніс до будинку повні кошики дров.

— Бачиш, як він боїться забруднити своє ошатне вбрання, — озвався тато-гном. — Нечасто його побачиш у такому одязі.

— Глянь, он повертається з вокзалу господар, а з ним у санях — купа родичів з міста, — мовила Полка. — Мабуть, скоро діти принесуть коням у стайню різдвяну вечерю.

— Атож, а тоді, певно, ще й для гнома захочуть виставити на ганок різдвяну рисову кашу, — осміхнувся собі в бороду тато-гном.